

Ποια θυμούνται το Stonewall;

Queer Ντεκαπάζ

“Η δική μας δυνατότητα πάνω απ’ όλα είναι η απελευθέρωση των μικρών διαβόλων. Είναι μνήμη αποκεντρωμένη και παράδοξη, όχι απλά προσανατολισμένη στο μέλλον, αλλά μνήμη μελλοντικών γεγονότων. [...] Ν’ ανοίξουμε διάπλατα όλες τις πόρτες της κοινωνικής επικοινωνίας. Σημαίνει επίσης να κατακτήσουμε μια αυτόνομη και συλλογική συνείδηση της επαναστατικής παραβατικότητας, έτσι όπως αυτή εκδηλώθηκε μέχρι σήμερα από τα χιλιάδες κινήματα του μητροπολιτικού προλεταριάτου. Ο πόλεμος ενάντια στο γραπτό και οπτικοακουστικό εργοστάσιο της μνήμης, ενάντια στις κοινωνικές σχέσεις αναπαραγωγής και κυκλοφορίας για μια “άλλη μνήμη” είναι υπόθεση εξαιρετικά αποφασιστική. [...] “Άλλη μνήμη” σημαίνει παραγωγή νέων δυνατοτήτων, νέων νοημάτων και γεγονότων. Σημαίνει ότι θυμόμαστε για να μετασχηματίσουμε, κι όχι για να συντηρήσουμε.” (1)

Βράδυ της 28ης Ιουνίου 1969. Μπάτσοι εισβάλουν στο μπαρ Stonewall Inn, σε μια κακόφημη συνοικία της Νέας Υόρκης. Πρόκειται για μια από τις συνηθισμένες επιδρομές της αστυνομίας στα μπαρ και στους χώρους που συχνάζουν γκέι, τρανς, λεσβίες, drag queens, στη μεγάλη πλειοψηφία τους φτωχά, λατίνα, μαύρα, σεξεργάτα καθώς και διάφοροι άλλοι παρίες και άστεγοι. Μέσα σε μια τρομερά ασφυκτική συνθήκη, το Stonewall είναι το μοναδικό μπαρ της πόλης που οι lgbt (2) μπορούν να χορέψουν. Αυτή τη νύχτα, ο τυπικός αστυνομικός έλεγχος έμελε να οδηγήσει σε μια απρόσμενη τροπή γεγονότων: η εξακρίβωση στοιχείων, οι απειλές και οι προσβολές, οι προσαγωγές και το ξύλο που συνοδεύουν ως υπόθεση ρουτίνας τις επιχειρήσεις “σκούπα” των μπάτσων στα γκέι μπαρ συναντούν, ίσως για πρώτη φορά, μια δυναμική και σθεναρή αντίσταση από την πλευρά των θαμώνων που αρνούνται να δώσουν τα στοιχεία τους, με πρωτοστατούσες τις drag queens και τις τρανς γυναίκες. Οι μπάτσοι προχωρούν σε προσαγωγές και ξύλο, ενώ την ίδια στιγμή, η ολοένα αυξανόμενη παρουσία κόσμου (στη μεγάλη πλειοψηφία του ομοφυλόφιλος) παρέχει ενισχύσεις στα προσαχθέντα άτομα που αντιστέκονται πλέον βίαια στη μεταφορά τους στις κλούβες. Η ένταση αυξάνεται διαρκώς και κορυφώνεται όταν μέσα από το πλήθος των αντιστεκόμενων ακούγεται η κραυγή “Gay power!”, στιγμή που πυροδοτεί πλέον γενικευμένες συγκρούσεις ανάμεσα στους μπάτσους και σε μια πολυσυλλεκτική κοινότητα καταπιεσμένων ταυτοτήτων που έχουν κάθε λόγο να μισούν την αστυνομία. Είναι στη μεγάλη πλειοψηφία τους lgbt υποκείμενα, αλλά και άστεγα, παραβατικά ή και όλα αυτά μαζί. Εικόνες μιας πρωτόγνωρης εξεγερσιακής γιορτής πλημμυρίζουν το Stonewall και τους γύρω δρόμους, με πλήθος αγριεμένων τρανς, αδελφών και λεσβιών να εκφεντονίζουν στους καταπιεστές τους μπουκάλια, σκουπίδια, και ό,τι αντικείμενα βρίσκουν. Φωτιές ανάβουν στους κάδους ενώ οι αστυνομικές ενισχύσεις αδυνατούν να ελέγξουν το χείμαρρο της οργής.

Οι συγκρούσεις διήρκεσαν πολλές μέρες και οδήγησαν, μεταξύ άλλων, στην ίδρυση του Gay Liberation Front (GLF), της πρώτης οργάνωσης που χρησιμοποίησε τον αυτοπροσδιορισμό “γκέι” στο όνομά της και η οποία συνδέθηκε με το μαύρο και το αντιπολεμικό κίνημα που άκμαζαν τη δεκαετία του ’60 στις ΗΠΑ, με στόχο να εργαστούν από κοινού για την αναδιάρθρωση της κοινωνίας. Στη μνήμη της εξέγερσης του Stonewall, πραγματοποιήθηκε για πρώτη φορά το Gay Pride την επόμενη χρονιά, η διοργάνωση του οποίου γενικεύτηκε τα επόμενα χρόνια σε πολλές δυτικές μητροπόλεις και σταδιακά στο μεγαλύτερο μέρος του δυτικού κόσμου. Στην ήττα των κοινωνικών κινήματων των 60s και 70s και στην επέλαση του νεοφιλελευθερισμού, μπορούν να αναζητηθούν οι αιτίες της μετατροπής των prides στα νεοφιλελεύθερα, πλήρως εναρμονισμένα με τις καπιταλιστικές και πατριαρχικές κανονιστικές προσταγές, φεστιβάλ που γνωρίζουμε σήμερα.

Μέσα στη σημερινή συνθήκη, η μνήμη του Stonewall αποσιωπάται συστηματικά. Ενίοτε μπορεί να γίνεται μια τυπική αναφορά στα γεγονότα, χωρίς όμως την απαραίτητη προσοχή και ανάλυση της σημασίας τους.

Η αστυνομική βία ενάντια στα lgbtqi+ άτομα δεν σταματά στο Stonewall...

Το Stonewall, παρά την κομβική σημασία που απέκτησε για την αντίσταση των lgbtqi+ υποκειμένων ενάντια στην κρατική και τη μπατσική βία, δεν είναι προφανώς η μοναδική στιγμή βίας που αντιμετώπισε η κοινότητα. Η ιστορία των κοινωνικών ανταγωνισμών στα καπιταλιστικά κράτη βρήκε από επιθέσεις, ξυλοδαρμούς, βιασμούς, προσβολές, προσαγωγές και συλλήψεις λοατκι+ ατόμων από τους μπάτσους, ως τροχονόμους των έμφυλων και σεξουαλικών σχέσεων εξουσίας. Διατρέχοντας τις διαδρομές της μνήμης, μπορούμε να θυμηθούμε από τις επιχειρήσεις “Αρετή” της δεκαετίας του ’80 στα πάρκα και τις πλατείες της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης μέχρι τις επαναλαμβανόμενες επιχειρήσεις “σκούπα”, τα τελευταία χρόνια, στις πιάτσες των trans και cis σεξεργατριών. Επιχειρήσεις που στοχεύουν όχι μόνο τα λοατκι+ υποκείμενα, αλλά και άλλες υποτιμημένες κοινωνικές ομάδες όπως άστεγους, μεταναστά, οροθετικές, χρήστες, σεξεργάτα. Οι επιχειρήσεις αυτές εντάσσονται στα πλαίσια των πολιτικών της καθαριότητας, εκείνων δηλαδή των πολιτικών που στοχεύουν να καθαρίσουν την πόλη από όλα τα “μιαρά”, “βρώμικα” και ανεπιθύμητα στοιχεία που αμαυρώνουν την εικόνα της.

Κάνοντας μια αναφορά στο διεθνές στερέωμα, δεν μπορούμε να παραλείψουμε τη δολοφονική βία που υφίσταται η ρωσική lgbtqi+ κοινότητα από τους μπάτσους του Πούτιν ή τη συγκινητική μαχητικότητα των τούρκων λοατκι+ των οποίων τα prides στην Istanbul, αν και απαγορευμένα από το φασιστικό καθεστώς, διεξάγονται εν μέσω σφοδρών συγκρούσεων και οδομαχιών με την αστυνομία.

Οι σχέσεις των lgbtqi+ με τους μπάτσους, όπως δομούνται ιστορικά, δεν είναι φυσικά ούτε τυχαίες, ούτε και ο μοναδικός λόγος που οι μπάτσοι ήταν, είναι και θα είναι για μας, εχθρικά υποκείμενα. Αντιθέτως, είναι απολύτως λογικές και αναμενόμενες, αν συλλογιστούμε το ρόλο που επιτελούν στα καπιταλιστικά εθνικά κράτη: είναι υπεύθυνοι για την τήρηση των νόμων, την ομαλή λειτουργία του κράτους, τη διατήρηση της έμφυλης, εθνικής, ταξικής και κοινωνικής κανονικότητας που απαιτεί η κυριαρχία για τη διαιώνιση των προνομίων της. Των νόμων που υποτιμούν διαρκώς τις ζωές των “από κάτω” και επιβάλουν την κοινωνική εξαθλίωση και τον βιοπολιτικό έλεγχο των σωμάτων. Η θέση των μπάτσων στη σκακιέρα του συστήματος δεν μπορεί παρά να τους καθιστά εχθρούς για κάθε υποκείμενο που αγωνίζεται για κοινωνική και προσωπική απελευθέρωση.

Φέτος, στο Athens Pride πρόκειται να συμμετέχουν έλληνες lgbt μπάτσοι καθώς και μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης LGBT αστυνομικών (EGPA), σε μια προσπάθεια που φαίνεται πως μεθοδεύεται τα τελευταία χρόνια να συμμετέχει η αστυνομία στη διοργάνωση, σύμφωνα με τα standards των ευρωπαϊκών νεοφιλελεύθερων διοργανώσεων. Μια τέτοια κίνηση, δεδομένων των παραπάνω ιστορικών και πολιτικών δεδομένων, μπορεί να νοηθεί από την πλευρά μας μόνο ως απόπειρα αναβάθμισης των σχέσεων οικειοποίησης του Pride από το κράτος και την κυριαρχία. Μπορεί να νοηθεί ως μια ακόμη προσπάθεια αφομοίωσης και εξάλειψης της ιστορικής μνήμης, ως μια κίνηση που περιγελά και φτύνει στο πρόσωπο όλα τα καταπιεζόμενα lgbtqi+ άτομα! Και για όσα καλοπροαίρετα θα αναρωτηθούν “μα είναι κι αυτοί lgbt, δεν έχουν δικαίωμα στην περηφάνεια;” η απάντηση είναι “όχι, δεν έχουν δικαίωμα” γιατί η απελευθέρωση μιας ταυτότητας δεν μπορεί να περνά μέσα από δρόμους καταπίεσης άλλων αγωνιζόμενων κομματιών της κοινωνίας. Και για να κάνουμε πιο σαφές

το επιχείρημα: ο μπάτσος -ο κάθε μπάτσος- όποια έμφυλη ή σεξουαλική ταυτότητα κι αν φέρει, παίρνει εντολή να απελάσει ή να κλείσει σε κέντρα κράτησης προσφυγικά και μεταναστευτικά υποκείμενα, παίρνει εντολή να διεξάγει υγειονομικούς ελέγχους σε οροθετικές γυναίκες και χρήστριες/ες ουσιών, να ξυλοφορτώσει και να ρίξει χημικά σε διαδηλωτές, να καταστείλει εξεγέρσεις, να φυλακίσει τα υποκείμενα που αντιστέκονται συνειδητά ή ασυνείδητα στην υποτίμηση της ζωής τους. Και τις εντολές αυτές, είναι δουλειά του να τις εκτελέσει στο ακέραιο. Αυτό έκανε μέχρι τώρα και αυτό θα συνεχίσει να κάνει.

Athens Pride: αντανάκλαση της κυριαρχίας

Για να είμαστε σαφείς, δεν λέμε ότι μας ενδιαφέρει απλά ένα Athens Pride χωρίς μπάτσους (και δεν μας ενδιαφέρει για πολλούς λόγους). Αυτό που προσπαθούμε να κάνουμε είναι να δούμε τα πολιτικά συμπεράσματα που απορρέουν από τις επιλογές του, να δούμε αυτές τις επιλογές σε σχέση με το τι είναι το Athens Pride και το γιατί, ακόμη κι αν κάνει κατά καιρούς, διάφορες επιμέρους “παραχωρήσεις” (πχ αλλαγή αφίσας, επιφανειακή συμπερίληψη της τρανς ταυτότητας, κλπ) αυτό δεν αλλάζει τους καταστατικούς και δομικούς αποκλεισμούς πάνω στους οποίους έχει συγκροτηθεί. Η οργάνωσή του ως ΜΚΟ, οι χορηγίες του, η απλήρωτη εργασία των εθελοντών του, η αισθητική του και η προβολή πολύ συγκεκριμένων προτύπων σε αυτό, αντανakλά ακριβώς αυτή τη συμπίεσή του με την πλευρά της κυριαρχίας. Είναι πολλά αυτά που θα μπορούσαμε να πούμε από τα 12 χρόνια παρουσίας του, ωστόσο ας σταθούμε για λίγο σε κάποιες πολύ ενδεικτικές επιλογές που έκανε φέτος:

– Δεν είναι “ζήτημα παιδείας”, είναι ζήτημα εξουσίας!

Φέτος, το κεντρικό σύνθημα του Athens Pride είναι το “Είναι Ζήτημα Παιδείας- It’s Education”. Πρόκειται για τη γνωστή φράση-μαϊντανό, που χρησιμοποιείται κάθε φορά σαν το ύστατο όπλο αποπολιτικοποίησης μιας συζήτησης. Όλα είναι θέμα παιδείας (και άρα τίποτα δεν είναι). Όλα μπαίνουν κάτω από αυτή την ομπρέλα, χωρίς καμία επί της ουσίας κριτική πολιτική προσέγγιση για το ρόλο της παιδείας στις υπάρχουσες κοινωνίες, δηλαδή τη λειτουργία του εκπαιδευτικού συστήματος ως ιδεολογικού μηχανισμού του κράτους διαμέσου του οποίου συντελείται μια διπλή κίνηση παραγωγής-αναπαραγωγής όλων των κυρίαρχων λόγων για το φύλο, τη σεξουαλικότητα, τη τάξη, τη φυλή, την εθνική ταυτότητα. Πρόκειται βέβαια για μια αποπολιτικοποίηση διαμέσου μιας συγκεκριμένης πολιτικής ιδεολογίας- αυτής του φιλελευθερισμού που δεν μπορεί και δε θέλει να καλύψει την ανάγκη μας να μιλήσουμε και να παλέψουμε συνολικά τις πολλαπλές μορφές καταπίεσης που δεχόμαστε, όπως αυτές συνυπάρχουν και αλληλοδιαπλέκονται. Το Athens Pride με αυτή τη φράση απωθεί τη διάσταση των ζητημάτων φύλου και σεξουαλικότητας για τα οποία μιλάει, ως ζητήματα κοινωνικής πάλης στα πλαίσια της υφιστάμενης πατριαρχικής εξουσίας, σε μια κοινωνία όπου οι σεξισμοί και ο μισογυνισμός κυριαρχούν σε όλα τα επίπεδα. Σε αυτό το πλαίσιο λοιπόν, η γενικόλογη επίκληση στη διαφορετικότητα που υπονοείται με αυτή τη φράση, ουσιαστικά επισκιάζει τις πραγματικές κοινωνικές και πολιτικές ρίζες αυτών αλλά και των υπόλοιπων καταπίεσεων που αναφέραμε.

Και για να γίνουμε πιο συγκεκριμένα: η ελληνική παιδεία, τόσο από πλευράς περιεχομένου όσο και σαν υλικός χώρος (σχολεία, φροντιστήρια, πανεπιστήμια), είναι κατεξοχήν πεδίο αναπαραγωγής πατριαρχικών, ρατσιστικών, αστικών, κανονιστικών, εθνοκεντρικών – πολλές φορές και εθνικιστικών στερεοτύπων, ιδεολογημάτων και πρακτικών. Στα διδακτικά συγγράμματα αλλά και στα κυρήγματα και τις πρακτικές πολλών δασκάλων, καθηγητών και

γονέων συναντάμε έναν ορυμαγδό αντιτουρκικών, αντισημιτικών, αντιαλβανικών, αντιμουσουλμανικών, ετεροκανονικών, σισεξιστικών και οικογενειοκρατικών αντιλήψεων που κάνουν το εκπαιδευτικό σύστημα περισσότερο μάλλον πεδίο προνομίων, ανταγωνιστικότητας και πειθάρχησης στη συνύπαρξη του τρίπτυχου “Πατρίς-Θρησκεία-Οικογένεια” με τον καπιταλισμό που κυριαρχούν στην ελληνική κοινωνία, παρά χώρο για την προώθηση απελευθερωτικών προταγμάτων. Δεν μας κάνει λοιπόν εντύπωση και το γεγονός ότι δεν βλέπουμε από το Athens Pride να γίνεται πουθενά αναφορά στους αποκλεισμούς και το ρατσισμό που υφίστανται καταπιεσμένα υποκείμενα στα πλαίσια του υπάρχοντος εκπαιδευτικού συστήματος. Δεν γίνεται λόγος για τον αποκλεισμό των προσφυγόπουλων από το σχολείο, ούτε και για το ρατσισμό που αυτά όπως και οι μετανάστριες/μετανάστες/μεταναστά μαθήτριες/μαθητά/μαθητές δεύτερης και τρίτης γενιάς υφίστανται σε όλες τις βαθμίδες του εκπαιδευτικού συστήματος.

Το ζήτημα για εμάς εδώ λοιπόν -σε αντίθεση με το Athens Pride- είναι η αποδόμηση όλου αυτού του συστήματος εκπαίδευσης-πειθάρχησης στο κανονικό που δεν μπορεί να προκύψει ως αποτέλεσμα απλώς ενός ‘ανοίγματος στο διαφορετικό’, μιας θεμελιακά πατριαρχικής, αστικής, εθνοπατριωτικής παιδείας. Αναγνωρίζουμε τη συμβολή προς μια τέτοια κατεύθυνση κινήσεων εκ μέρους αγωνιζόμενων εκπαιδευτικών, μαθητών και φοιτητών, όπως ήταν το πρόσφατο παράδειγμα των κινητοποιήσεων για την εγγραφή των προσφυγόπουλων στα σχολεία ή οι ομάδες αυτομόρφωσης σε αυτοοργανωμένες δομές. Μέσω τέτοιων και άλλων αντίστοιχων συλλογικών και ριζοσπαστικών διαδικασιών μπορούν να αμφισβητηθούν στην πράξη τόσο οι συνεχείς εναλλαγές κρατικών πολιτικών ρύθμισης, απορύθμισης και μεταρρύθμισης του εκπαιδευτικού συστήματος όσο και το ίδιο το περιεχόμενο της κυρίαρχης παιδείας.

– Η συνταγή της επιτυχίας: Επίκληση στα πατριωτικά συναισθήματα

Το Pride δεν χάνει ευκαιρία να δηλώνει την εθνική του υπερηφάνεια έχοντας σύμβολο την Ακρόπολη και πλασάροντας αφίσες με εσάνς ελληνικότητας. Η πρώτη αφίσα που έβγαλε φέτος ήταν βαμμένη στα χρώματα της ελληνικής σημαίας δίνοντας με αυτό τον τρόπο το σήμα του ποια αφορά αυτή η διοργάνωση: τους έλληνες. Στην προσπάθειά του να γίνει αρεστό και προσιτό σε μια μεγάλη μερίδα του κόσμου (και πρωτίστως του κοινοβουλίου) και να διεκδικήσει μέσω του θεσμικού δρόμου, τα έτσι κι αλλιώς πετσοκομμένα λοακτι+ δικαιώματα που προτάσσει, βάζει στο οπλοστάσιό του το χαρτί της εθνικής ενότητας (που ως γνωστόν είναι μια παγίδα). Με αυτό τον τρόπο, όχι απλώς δε καταφέρνει να επιχειρηματολογήσει υπέρ των λοακτι+ δικαιωμάτων, αλλά αποξενώνει και συμβάλει στη στοχοποίηση ενός αναπόσπαστου κομματιού της κοινότητας: τα λοακτι πρόσφυγα και μεταναστά. Όταν αυτά στιβάζονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και είναι ακόμη περισσότερο εκτεθειμένα σε βίες κι αυθαιρεσίες από τους μπάτσους, όταν πετάγονται στο δρόμο μόλις κερδίσουν νομικά το στάτους του πρόσφυγα χωρίς καμία επιπλέον υλική και νομική στήριξη, όταν δέχονται επιθέσεις ως λοακτι+ αλλά δε το καταγγέλλουν με το φόβο της απέλασης, το AP σιωπά. Όλο το χρόνο δεν έχει βοηθήσει ούτε ένα υποκείμενο στα καθημερινά προβλήματα που αντιμετωπίζει, αλλά τουλάχιστον έδωσε σε λοακτι+ πρόσφυγα δωρεάν είσοδο στο αλλ γιου καν ντρινκ πάρτυ που κάνει μια φορά το χρόνο. Η υποτίμηση που δείχνει απέναντι στο προσφυγικό, η σιωπή του γύρω από τα ζητήματα του έθνους και της φυλής και η προσκόλληση σε μια εθνική, ελληνική αισθητική χτίζουν από κοινού το ρατσιστικό του χαρακτήρα.

– Eldorado Gold: ένας -παρ’ ολίγον- χορηγός του AP

Το ότι το AP χρηματοδοτείται από εταιρίες και επιχειρήσεις, δηλαδή καπιταλιστικούς μηχανισμούς, είναι γνωστό. Φέτος, μία από τις υποψήφιες εταιρίες-χορηγούς ήταν και η εταιρία εξόρυξης Eldorado Gold που βρίσκεται σε πόλεμο με την τοπική κοινωνία στις Σκουριές Χαλκιδικής, αφού οι εξορυκτικές της δραστηριότητες αφήνουν πίσω τους κατεστραμμένα γη, μολυσμένο νερό και λεηλατημένο φυσικό πλούτο που καταλήγει σε καπιταλιστικές τσέπες. Οι κάτοικοι αγωνίζονται για τη γη τους εδώ και αρκετά χρόνια με ένα πολύμορφο κίνημα να τους υποστηρίζει, έχοντας σκληρές συγκρούσεις με τους μπάτσους που υπερασπίζονται τα συμφέροντα της εταιρίας. Κατά τ' άλλα, το AP δέχτηκε ως χορηγό αυτή την εταιρία ενώ στο δελτίο τύπου του διακηρύττει ότι επιδιώκει "μία κοινωνία στην οποία αξίες όπως η ενσυναίσθηση, ο σεβασμός στον συνάνθρωπο και η αλληλεγγύη θα ιεραρχούνται ευνοϊκότερα" (3). Στην πραγματικότητα, το AP αδιαφορεί εντελώς για τους αγώνες των κατοίκων, για τα κινήματα για τη γη, με μια επιλογή που καταδεικνύει πως η διαθεματικότητα των αγώνων δεν είναι μέρος της πολιτικής του. Αδιαφορεί για την ταξική καταπίεση αφού και το ίδιο γεμίζει τις τσέπες της επιτροπής του μέσω της απλήρωτης εργασίας των εθελοντών, των μαγαζιών που συνεργάζεται και που διαφημίζει (τα οποία τις περισσότερες φορές ανήκουν και σε μέλη της επιτροπής) ενώ ο μοναδικός λόγος για τον οποίο η χορηγία της Eldorado Gold τελικά αποσύρθηκε είναι οι έντονες αντιδράσεις του κόσμου.

Η εκκωφαντική απουσία της διαθεματικότητας

"Ένα ανάπηρο σώμα δε θεωρείται καύλα" για να μπει στις αφίσες και το σποτ του AP. Ένα αγύμναστο, χοντρό και γερασμένο σώμα επίσης. Πώς τέτοιες εικόνες θα τραβούσαν τα βλέμματα και θα βοηθούσαν στο μαρκετίστικο ράλλυ που έχει μπει η ΜΚΟ Athens Pride όταν και το ίδιο το μάρκετινγκ είναι πετυχημένο μόνο όταν αντικατοπτρίζει συστήματα καταπίεσης; Χωράνε ουσιαστικά στις διεκδικήσεις του AP binary και non binary trans, non-cis και inter άτομα; "Αυτά είναι πολύ περίπλοκα για να τα καταλάβει ακόμη ο κόσμος". Πώς θα μπορούσε να προβληθεί μια μαύρη λεσβία ως κεντρική εικόνα του AP, όταν το μεγαλύτερο κομμάτι στο οποίο απευθύνεται είναι λευκοί, cis γκέι άντρες; Το AP όπως άλλωστε και όλες οι επιχειρήσεις, οι δομές, οι τάξεις οι χώροι, οι πτυχές της καθημερινότητάς μας είναι βουτηγμένοι στη πατριαρχία. Προωθεί αυτά που μπορεί να αφομοιώσει, με αρχή το τι μπορεί η πατριαρχία να επιτρέψει. Ιεραρχεί τα σώματα με κριτήριο το δυνισμό, το δυαδισμό και τα κυρίαρχα σισετεροκανονικά πρότυπα ομορφιάς. Περιορίζει τη σεξουαλικότητα και τις επιθυμίες σε στενά πλαίσια που απορρέουν από την πατριαρχική οικογένεια. "Λοατκι+ οικογένεια, πολυσυντροφικότητα, BDSM, πολυσεξουαλικότητα, αμφισεξουαλικότητα, ασεξουαλικότητα και λοιπά "δεινά", μακριά". Οι γυναίκες είναι ανύπαρκτες προφανώς και οι διεκδικήσεις τους θεωρούνται δευτερεύουσες και αποκόβονται από τις λοατκι διεκδικήσεις για να μη χρειαστεί το AP να ασχοληθεί μαζί τους. Θα μπορούσαν νευροδιαφορετικά, οροθετικά και τόξικ άτομα να βρουν χώρο μέσα στο AP; Όταν οι φορείς που συνεργάζεται σταθερά είναι ο δήμος Αθηναίων, η περιφέρεια Αττικής και μέχρι πρότερου το ΚΕΕΛΠΝΟ με τη πολιτική της καθαρότητας που επιβάλλουν, η απάντηση είναι ξεκάθαρα όχι.

Να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας!

Για όλους τους παραπάνω λόγους δεν μας ενδιαφέρει καμιά μεταρρύθμιση του Athens Pride. Δεν ανεχόμαστε η έμφυλη και σεξουαλική απελευθέρωση μας να περνά μέσα από δρόμους καταπίεσης και υποτίμησης άλλων καταπιεζόμενων και αγωνιζόμενων ομάδων, των οποίων πολλές φορές είμαστε και τα ίδια κομμάτι, τόσο στη βάση των πολλαπλών ταυτοτήτων που φέρει κάθε άνθρωπος, όσο και στη βάση της πολιτικής μας τοποθέτησης

για την κοινωνική και προσωπική απελευθέρωση από την πατριαρχία, τον καπιταλισμό και το κράτος, το ρατσισμό και κάθε εξουσιαστικό σύστημα.

Χαιρετίζουμε την προσπάθεια που γίνεται φέτος στην κατεύθυνση της συγκρότησης της πρωτοβουλίας για ένα αυτοοργανωμένο διαθεματικό pride στην Αθήνα, ως ένα ακόμα κόμβο στα αυτοοργανωμένα prides που έχουν ξεφυτρώσει σιγά σιγά σε αρκετές πόλεις: στην Κρήτη, την Πάτρα και τη Θεσσαλονίκη. Θα συμβάλουμε κι εμείς με τη σειρά μας σε αυτή την προσπάθεια.

Στο κείμενο της περσινής μας παρέμβασης λέγαμε: “Το ζήτημα είναι να διεκδικούμε διαρκή ορατότητα στο δρόμο. Να μπορούμε να οργανώνουμε δυναμικές κινητοποιήσεις για να απαντάμε συλλογικά στα πολλαπλά περιστατικά ομοφοβικής και τρανσφοβικής βίας, σεξουαλικών επιθέσεων και βιασμών. Να θέτουμε μαχητικές διεκδικήσεις, θεσμικές και μη, γύρω από ζητήματα που αλληλοδιαπλέκεται η καταπίεση γύρω απ’ το φύλο, το έθνος, την τάξη, τη σεξουαλικότητα. Να οργανώνουμε συλλογικές queer γιορτές σε όλους τους χώρους καθιστώντας τους ασφαλέστερους για τα ευάλωτα σώματά μας εκφράζοντας τη πολυμορφία της καύλας μας”.

Να συνεισφέρουμε στη συλλογικοποίηση και τη διάχυση του φεμινιστικού κινήματος στην Αθήνα και την επαρχία, να χτίσουμε εκείνες τις σχέσεις μεταξύ μας που θα μας επιτρέψουν να σκάβουμε τα θεμέλια της πατριαρχίας στην καθημερινότητα. Να συνδεθούμε ουσιαστικά με τα άλλα αγωνιζόμενα κομμάτια.

Τότε, η μνήμη του Stonewall παίρνει την ουσιαστική της διάσταση ως μνήμη ζωντανή μέσα στους αγώνες του σήμερα.

Queer Ντεκαπάζ,

Ιούνιος 2017

Σημειώσεις:

R. Curcio, A. Franceschini “Σταγόνες ήλιου στη στοιχειωμένη πόλη” (από το κεφάλαιο “Ο έλεγχος της μνήμης ή η ενεργητική λογοκρισία σαν πολεμική στρατηγική”). Το συγκεκριμένο απόσπασμα μας εμπνέει για τη σημασία και το ρόλο της μνήμης ως πυξίδα των κοινωνικών κινημάτων.

Χρησιμοποιείται ο όρος lgbt και όχι lgbtqi+ για εκείνη την περίοδο, μιας και οι υπόλοιπες ταυτότητες του ακρωνύμιου δεν είχαν συγκροτηθεί ακόμη ως τέτοιες.

Δελτίο τύπου του Athens Pride 2017

Πηγή: <https://queerntekapaz.wordpress.com/2017/06/10/%CF%80%CE%BF%CE%B9%CE%B1-...>